

РЕШЕНИЕ

№ 8

гр. Габрово, 09.01.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ГАБРОВО в публично заседание на петнадесети декември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Боян Хр. Косев

при участието на секретаря Валентина М. Илиева
като разгледа докладваното от Боян Хр. Косев Гражданско дело №
20224210101156 по описа за 2022 година

Производството е по реда на част II, дял I ГПК.

Образувано е по предявена искова молба, вх. № 4180/27.06.2022 г. на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД, ЕИК 203670940, със седалище гр. София, с която са предявени обективно, кумулативно съединени установителни искове, с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 143 ЗЗД вр. чл. 240 ЗЗД и чл. 9 ЗПК вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за установяване съществуването права на вземания от А. Д. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Габрово, кв. „*****” № 59, за сумата 1557,04 лева – главница, представляваща регресно вземане по договор за предоставяне на поръчителство от 09.10.2019 г., сключен с „Ай Тръст” ЕООД, обезпечаващ изпълнението на задълженията по сключен с „Кредисимо” АД договор за потребителски кредит № 2104300 от 09.10.2019 г., заедно със законната лихва върху главницата, считано от 28.03.2022 г. до изплащане на вземането, сумата 387,11 лева – възнаградителна лихва за периода от 18.04.2020 г. до 20.04.2021 г., сумата 376,94 лева - обезщетение за забава за периода от 19.04.2020 г. до датата на подаване на заявлението в съда, които вземания са прехвърлени на заявителя с договор за цесия, за които суми в производството по ч. гр. д. № 579/2022 година по описа на РС-Габрово, е издадена заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК.

Ищецът излага, че на 09.10.2019 г. между „Кредисимо” АД като кредитор и А. Д. С., като кредитополучател бил сключен договор за потребителски кредит № 2104300, въз основа на който на С. бил предоставен заем, който следвало да върне заедно с уговорената възнаградителна лихва. Между "Ай Тръст" ЕООД и А. Д. С. бил сключен договор за предоставяне на поръчителство, обезпечаващ изпълнението на задълженията на заемателя А. Д. С. по договора за потребителски кредит № 2104300 от 09.10.2019 г., сключен с „Кредисимо” АД. Задълженията по договора за потребителски кредит били погасени от поръчителя, в полза на който възникнало регресно вземане към заемателя. Това регресно вземане било прехвърлено на заявителя с договор за

цесия, съобщена на длъжника, което настъпило като краен момент и с връчване на уведомлението приложено към исковата молба. Претендира направените разноски по делото.

В законоустановения срок, предвиден в чл.131 ГПК ответникът не е депозирал отговор на исковата молба.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства по свое убеждение, намира от фактическа и правна страна следното:

Не е спорно между страните, а и от представения договор за потребителски кредит № 2104300 от 09.10.2019 г. и приложение № 1 към него, се установява, че „Кредисимо” АД се задължило да предостави на ответника А. Д. С. сума в размер на 2000 лева, която последният следвало да върне заедно с уговорената възнаградителна лихва на 18 месечни погасителни вноски, всяка с размер от 149,55 лева, първата от които с падеж 20.11.2019 г., а последната – с падеж 20.04.2021 г. Уговорената възнаградителна лихва била в размер на 40 %, а годишният процент на разходите – 48.21 %. Така общата сума за плащане от заемателя по договора възлизала на 2691.90 лева.

В чл. 4, ал. 2 вр. с ал. 1 от договора за потребителски кредит като условие за пораждаване действието му и за усвояване на сумата, предмет на кредита, било поставено предоставянето на поръчителство от одобрено от „Кредисимо” АД юридическо лице в срок до 48 часа от подаденото заявление за отпускане на кредит.

Не се спори, а се установява и от представения по делото договор за предоставяне на поръчителство от 09.10.2019 г., ведно с приложение № 1 към него, че между заемателя А. Д. С. и „Ай Тръст” ЕООД бил сключен договор за предоставяне на поръчителство, по силата на който поръчителят се задължил да сключи договор за поръчителство с "Кредисимо" ЕАД, въз основа на който да отговаря солидарно с потребителя за изпълнението на всички задължения на потребителя, възникнали съгласно договора за потребителски кредит, както и за всички последици от неизпълнението на задълженията на потребителя по договора за потребителски кредит, срещу възнаграждение в размер и при условия съгласно приложение № 1, а именно – 147.65 лв. месечно за периода на действие на договора за кредит, което възнаграждение било дължимо на датата на падежа на съответното плащане по кредита съгласно погасителния план по т. I. 4.

Съдът намира, че по същество сключеният договор за предоставяне на поръчителство представлява договор за поръчка по смисъла на чл. 280 и сл. ЗЗД, тъй като довереникът /в случая „Ай Тръст” ЕООД/ се е задължил да извърши за сметка на доверителя Стеафанова възложените му от последния действия /сключване на договор за поръчителство/ срещу уговорено възнаграждение.

В изпълнение на договора за предоставяне на поръчителство, между "Кредисимо" ЕАД и „Ай Тръст” ЕООД, е сключен договор за поръчителство от 09.10.2019 г., по силата на който поръчителят "АЙ ТРЪСТ" ЕООД се задължило да отговаря пред "Кредисимо" ЕАД солидарно с потребителя за изпълнението на всички негови задължения, възникнали от договора за потребителски кредит, включително за всички последици от неизпълнението на задълженията на потребителя по договора за потребителски кредит (чл. 1 от договора). Следователно, по силата на съглашението е предоставено лично обезпечение от „Ай Тръст” ЕООД – поръчителство спрямо

поетите от ответника задължения към кредитора "Кредисимо" ЕАД.

По делото са представени разпечатки от електронни писма, адресирани към ответника, от които се установява, че на 17.08.2021 г. „Ай Тръст“ ЕООД изпратило нотификация до ответника, с която го уведомява за отправено от кредитора "Кредисимо" ЕАД искане до поръчителя да заплащане на задълженията по договора за потребителски кредит. С електронно писмо от 20.08.2021 г. „Ай Тръст“ ЕООД уведомило ответника за извършено към кредитора "Кредисимо" ЕАД плащане на посочените в писмото суми.

Съдът намира извършеното уведомяване на посочения имейл адрес за валидно, доколкото съгласно уговорката между страните, обективизирана в чл. 14, ал. 3, т. 2 от сключения договор за предоставяне на поръчителство, същите се съгласили изпращането на уведомления и изявления да се осъществява на посочени от тях електронни адреси.

Представен е договор за цесия от 23.08.2021 г. и извлечение от приложение № 1 към него, по силата на което „Ай Тръст“ ЕООД прехвърлило вземането си от удовлетворяването на кредитора по процесния договор кредит на ищеца „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД. Прехвърлянето е потвърдено писмено от цедента. Видно от представеното пълномощно, прехвърлителят „Ай Тръст“ ЕООД е овластил приобретателя – ищец по делото да уведоми длъжниците по цедираните вземания относно настъпилото частно правоприменение.

Видно от приложената обратна разписка, цесионерът по договора и ищец в производството е изпратил до длъжника уведомително писмо, с които му съобщава за извършено прехвърляне на вземания, като в разписката е налице отбелязване, че писмото е получено от адресата.

От заключението на изслушаната съдебно-счетоводна експертиза, изготвено от вещо лице И. Ц., се установява, че ответникът – кредитополучател е заплатил към „Кредисимо" ЕАД суми в общ размер на 760.62 лева, като последно плащане е извършено на 22.12.2020 г.. Размерът на задължението към „Кредисимо" ЕАД от датата на последното плащане по договора до датата на заплащането на дълга от „Ай Тръст“ ЕООД - 20.08.2020 г. е 1557,04 лв. - главница, 387,11 лв. - договорна лихва и 275,77 лв. - лихва за забава до дата 23.08.2021 г.. Вещото лице сочи, че поръчителят „Ай Тръст“ ЕООД е заплатил на кредитора „Кредисимо“ ЕАД предявените суми на 20.08.2021 г.. Остатъкът на задължението на С. към „АЙ ТРЪСТ“ ЕООД към датата на входиране на заявлението по чл.410 ГПК е 1557,04 лв. – главница, 387,11 лв. - договорна лихва и 306,64 лв. - лихва за забава.

Представен е и Стандартен европейски формуляр за предоставяне на информация за потребителските кредити и общи условия на „Кредисимо“ АД към договор за потребителски кредит.

От приложеното за послужване частно гражданско дело № 579 по описа за 2022 г. на РС- Габрово, се установява, че ищецът „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД се снабдило със заповед за изпълнение по чл.410 ГПК за процесните суми.

По отношение на установителните искове, с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 143 ЗЗД вр. чл. 240 ЗЗД и чл. 9 ЗПК вр. чл. 99 ЗЗД.

На първо място, следва да се посочи, че предявените установителни искове са допустими, тъй като в производство по чл. 410 ГПК, ищецът се е снабдил със заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, поради което разполага с изпълнително основание. При подадено възражение срещу издадената заповед, заявителят следва да предяви иск за установяване на вземането си в 1-месечен срок от получаване на съобщението с указанията на съда, който срок в случая е спазен.

Основателността на предявени установителни искове при квалификацията чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 143 ЗЗД вр. чл. 240 ЗЗД и чл. 9 ЗПК вр. чл. 99 ЗЗД, се обуславя от кумулативното наличие на предпоставките: валидно възникнало правоотношение по договор за заем (потребителски кредит), елемент от съдържанието на което е задължението на кредитополучателя да върне сумата, предмет на договора, заедно с уговорената възнаградителна лихва, настъпила изискуемост на задължението и релевирано от задълженото лице неизпълнение, съответно извършено плащане от негов поръчител в погашение на обезпечения дълг. В тежест на ищеца е да докаже и наличието на сключен договор за цесия, с който е придобил вземанията, както и факта на съобщаване на цесията на ответника-длъжник.

Неизпълнението на задължението на кредитополучателя по договора е по своето естество отрицателен факт от действителността, поради което същият не стои в доказателствена тежест на ищеца. За установяването му е достатъчно твърдение на последния, а задълженото лице следва да установи положителния факт, който го опровергава, а именно - точно изпълнение на задължението си.

За установяване на валидно правоотношение, страна по което е бил С., с типичното за заема за потребление съдържание, следва да бъде доказан правопораждащия го факт – сключен договор. Договорът е винаги двустранна правна сделка и по необходимост включва взаимните, припокриващи се волеизявления на страните по нея. Договорът, по аргумент от разпоредбата на чл. 10, ал. 1 ЗПК е формален, като в зависимост от волята на страните може да е реален или консенсуален (чл. 9 ЗПК). Договорът за кредит е сключен при спазване на чл. 10, ал. 1 ЗПК, при съобразяване на обстоятелството, че преди отпускане на кредита страните са използвали средства за комуникация от разстояние, поради което възникналото между тях правоотношение представлява договор за предоставяне на финансови услуги от разстояние по смисъла на чл. 6 от Закона за предоставяне на финансови услуги от разстояние (ЗПФУР).

В случая, предаването на сумата не е елемент от фактическия състав на сделката, а съставлява изпълнение на вече възникналото за кредитодателя правно задължение, което сочи, че сключеният договор за потребителски кредит, е консенсуален и пораждането на задължението на потребителя за връщане на сумата чрез внасяне на уговорените погасителни вноски не се обуславя от факта на предаване на предмета му на заемателя, а единствено би породило възражение за неизпълнен договор.

В случая сключването на договора и изпълнението на поетото от заемодателя задължение да предостави паричната сума не са спорни между страните факти. Ето защо, в правната сфера на ответника е възникнало задължение за връщане на предоставената му парична сума, заедно с възнаграждение за ползването □. Не е спорно между страните и че е сключен договор за предоставяне на поръчителство

между „Ай Тръст” ЕООД и ответника С., както и извършено в полза на кредитодателя плащане от поръчителя, с което задължението по договора за потребителски кредит е погасено.

С измененията на ГПК, ДВ, бр. 100/2019 г. на съда се вмени служебното задължение да следи за неравноправни клаузи в договор, сключен с потребител – чл. 7, ал. 3 ГПК, а процесният е именно такъв. Измененията въвеждат постановките на решение от 18.02.2016 г. по дело С-49/14 г. на СЕС, в което изрично е разяснено, че системата на националното процесуално право трябва да позволява в рамките на заповедното производство или на това по изпълнението на заповед за плащане да се извърши служебен контрол относно евентуално неравноправния характер на клаузите, съдържащи се в разглеждания договор. Така в т. 1 на решението по дело С-472-11 е прието, че за да може да изведе последиците от констатирането на неравноправния характер на договорна клауза, националният съд, който с направил служебно тази констатация, не е длъжен да чака потребителят, който е информиран за правата си, да направи изявление, с което иска отмяна на посочената клауза. А в т. 2 от решение по дело С-243/08 е прието, че националният съд е длъжен да разгледа служебно неравноправния характер на договорна клауза, когато са налице необходимите за това правни или фактически обстоятелства.

Отпуснатият на А. Д. С. като физическо лице заем представлява предоставяне на "финансова услуга" по смисъла на § 13, т. 12 от ДР на Закона за защита на потребителите (ЗЗП) и същият има качеството потребител по смисъла на § 13, т. 1 от ДР на този закон, според който потребител е всяко физическо лице, което придобива стока или ползва услуги, които не са предназначени за извършване на търговска или професионална дейност.

В Закона за защита на потребителите и по-конкретно в разпоредбата на чл. 143 е дадено определение на понятието "неравноправна клауза" в договор, сключен с потребител, а именно - всяка уговорка в негова вреда, която не отговаря на изискването за добросъвестност и води до значително неравноправие между правата и задълженията на търговеца или доставчика и потребителя, като различните хипотези на неравноправни уговорки са неизчерпателно изброени в посочената разпоредба. Според чл. 146, ал. 1 ЗЗП неравноправните клаузи в договорите са нищожни, освен ако не са уговорени индивидуално, а такива са тези, които са били изготвени предварително и поради това потребителят не е имал възможност да влияе върху съдържанието им, особено в случаите на договор при общи условия. Това разрешение съответства и на възприетото в Директива 93/13/ЕИО. Според чл. 3 от последната, неравноправни клаузи са договорни клаузи, които не са индивидуално договорени и които въпреки изискванията за добросъвестност създават в ущърб на потребителя значителна неравнопоставеност между правата и задълженията, произтичащи от договора. Не се счита за индивидуално договорена клауза, която е съставена предварително и следователно потребителят не е имал възможност да влияе на нейното съдържание.

В случая към договора, представен с исковата молба са приложени общи условия, които вероятно не са договорени индивидуално (включително такива твърдения не са обективирани в производството) – общите условия са бланкови, в същите не са внесени никакви промени от страна на потребителя и с голяма вероятност А. Д. С. не е имал възможност да влияе върху съдържанието нито на договора, нито на

приложимите към него общи условия. Така стои и въпросът със сключване на договора за предоставяне на поръчителство, клаузите на който няма как да се приемат за индивидуално уговорени, тъй като поръчител е дъщерно дружество на кредитора, който предоставя личното обезпечение срещу възнаграждение в размер на 147,65 лева месечно, при срок на договора от 18 месеца или за сума в общ размер от 2657.70 лева, която надхвърля размера на отпуснатия кредит (2000 лева) и само на това основание уговорката за престиране на такова възнаграждение за предоставеното поръчителство следва да бъде преценена като неравноправна.

Независимо от това, съдът следва служебно да извърши цялостна проверка за наличие на основания за недействителност на договора за договора за потребителски кредит, която проверка се обхваща от пределите на чл. 22 ЗПК. Следва да се отбележи, че въпреки, че всеки един от представените договори – този за кредит и този за предоставяне на поръчителство, формално да представляват самостоятелни договори, двата договора следва да се разглеждат като едно цяло. Тази обвързаност се установява от уговорката за приоритетно разглеждане на искането за предоставяне на кредит при сключване на договор за поръчителство от кредитополучателя с одобрено от кредитодателя юридическо лице, сключването на договора за поръчителство в същия ден, в който е сключен договорът за кредит, но най-вече с оглед с изричната уговорка за приоритетно изплащане на възнаграждението по поръчителството пред това по основното задължение по кредита, изрично посочено в чл. 8, ал. 5 от договора за предоставяне на поръчителство.

Когато не са спазени изискванията на чл. 10, ал. 1, чл. 11, ал. 1, т. 7 - 12 и 20 и ал. 2 и чл. 12, ал. 1, т. 7 – 9 ЗПК, договорът за потребителски кредит е недействителен. Сключеният договор съдържа посочване на общия размер на кредита (т. 3 от приложение № 1 към договора), фиксиран лихвен процент (т. 7 от приложение № 1 към договора), годишния процент на разходите и методиката за изчисляването му (т. 8 от приложение № 1 към договора и т. 11 към раздел 7 от общите условия), погасителен план и условията на плащане, вкл. условията за предсрочно погасяване на задълженията (т. 10 от приложение № 1 към договора и т. 4. 3. от раздел 8 от общите условия), регламентирано право на отказ от договора (чл. 8 от договора и т. 4. 2. към раздел 8 от общите условия).

Както се посочи и по-горе, усвояването на кредита е обусловено от предоставяне на поръчителство от одобрено от „Кредисимо“ ЕАД юридическо лице. От служебно извършена справка в търговския регистър по партида на кредитора и поръчителя се установява, че същите са свързани дружества - едноличен собственик на капитала на „Ай Тръст“ ЕООД е именно „Кредисимо“ ЕАД, в същото време съгласно чл. 8, ал. 5 от договора за предоставяне на поръчителство, „Кредисимо“ ЕАД е овластено да приема вместо поръчителя плащане на възнаграждението по договора за предоставяне на поръчителство. Тази свързаност обуславя извод, че разходът за възнаграждение в полза на поръчителя е известен на заемодателя още към момента на сключването на договора за кредит и същото съставлява част от разходите по ползване на предоставения заем.

Ето защо, съдът намира, че възнаграждението за поръчителството следва да се включи към ГПР по кредита, тъй като се обхваща от легалната дефиниция в пар. 1, т. 1 ДР ЗПК за общ разход, съгласно която "Общ разход по кредита за потребителя" са всички разходи по кредита, включително лихви, комисиони, такси, възнаграждение за

кредитни посредници и всички други видове разходи, пряко свързани с договора за потребителски кредит, които са известни на кредитора и които потребителят трябва да заплати, включително разходите за допълнителни услуги, свързани с договора за кредит, и по-специално застрахователните премии в случаите, когато сключването на договора за услуга е задължително условие за получаване на кредита, или в случаите, когато предоставянето на кредита е в резултат на прилагането на търговски клаузи и условия.

Несъмнено заплащането от ответника на възнаграждение за поемане на поръчителство от свързаното с кредитора дружество представлява допълнителна услуга, която произтича от договора за кредит и която е задължително условие за усвояване на кредита /видно от посоченото в чл. 4, ал. 2 от договора за кредит/. Тъй като в процесния случай в уговорения ГПР не са включени всички действителни разходи, а в случай, че бъдат включени, същите биха надвишили многократно нормативно установения размер от 50 %, то съдът намира, че е налице противоречие на сключения договор за потребителски кредит с императивната разпоредба на чл. 11, ал. 1, т. 10 ЗПК, следователно същият е недействителен.

По този начин – чрез формално сключване на договор за предоставяне на поръчителство от трети лице, но контролирано от кредитора, се постига именно скрито увеличаване на възнаграждението на търговеца, предоставил кредит на потребителя, което е забранено от разпоредбата на чл. 19, ал. 4 ЗПК, установяваща максимален размер на ГПР.

Следва да се отбележи, че свободата на договарянето, предвидена в чл. 9 ЗЗД не може да бъде използвана за неоснователно обогатяване на едната страна по правоотношението и то тази с по-силна икономическа позиция за сметка на другата или да води до нарушаване на други правни принципи, в т. ч. тези на добрите нрави. Уговорка за заплащане на възнаграждение по договора за предоставяне на поръчителство в размер надвишаващ отпуснатия кредит, не отговаря на изискванията за добросъвестност и води до значително неравновесие между правата на страните по договора и до скрито оскъпяване на кредита.

Съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК когато договорът за потребителски кредит е обявен за недействителен, потребителят връща само чистата стойност на кредита, но не дължи лихва или други разходи по кредита.

От заключението на ССЧЕ се установи, че общият размер на извършените от ответника плащания по процесния договор за кредит възлизат на сумата от 760.62 лева. Посочената сума е по-малка от чистата стойност на кредита от 2000 лв., поради и което ответникът дължи сумата в размер на 1239,38 лева /2000 лева – 760,62 лева/, представляваща главница по сключения договор за кредит.

Според трайно формираната съдебна практика /в този смисъл решение № 306 от 6.11.2014 г. на ВКС по гр. д. № 185/2014 г., IV г. о./, с договора за поръчителство поръчителят се задължава спрямо кредитора да отговаря при неизпълнение от длъжника. По отношение на кредитора той отговаря за чуждо задължение и затова, ако плати, той има регрес срещу длъжника за всичко, което е платил със законната лихва от деня на плащането. Длъжникът и поръчителят отговарят солидарно пред кредитора, поради което той може да претендира изпълнение от всеки от тях и едновременно от двамата, но няма право да получи повече от дължимото. Когато кредиторът предяви

вземането си срещу длъжника, правното положение на поръчителя с нищо не се засяга. Когато кредиторът предяви вземането си срещу поръчителя, поръчителят трябва да уведоми длъжника, за да узнае възраженията му, инак той рискува да плати недължимо или в повече; а и длъжникът, ако не знае за извършеното плащане от поръчителя, може да продължи да изпълнява на кредитора. Задължението на поръчителя да уведоми длъжника е уредено, за да бъдат избегнати тези усложнения. Когато поръчителят има доверие на кредитора, той плаща на свой риск (за да избегне разносните по делото и разносните по принудителното изпълнение). Ако задължението е съществувало, той получава регрес срещу длъжника за всичко, което е платил със законната лихва от деня на плащането. При неуведомяване длъжникът запазва единствено възраженията си срещу кредитора - само тях той може да противопостави на платилия поръчител. Длъжникът не получава никакви права срещу поръчителя поради неуведомяването му.

Както се посочи по-горе, договор за потребителски кредит не поражда правни последици, а съгласно чл. 138, ал. 2 ЗЗД поръчителство може да съществува само за действително задължение. В този смисъл, ако главното задължение е нищожно, поръчителството не може да породи действие, т. е. за поръчителя не се поражда задължение да обезпечи кредитора, но в настоящия случай поръчителят „Ай Тръст“ ЕООД е изпълнило едно чуждо задължение, което е валидно до размера от 1239,38 лева, при отчитане на извършените от С. плащания.

Съгласно разпоредбата на чл. 74 ЗЗД този, който е изпълнил едно чуждо задължение, като е имал правен интерес да стори това, встъпва в правата на кредитора. Въпросът за незнанието за нищожността на сделката и обосноваването на правния интерес по чл. 74 ЗЗД с факта на това незнание е свързан, от една страна, с вида на недействителността, а от друга - с опасността от настъпване на неблагоприятни имуществени последици за изпълняващия чуждото задължение. Изводът, който се налага е, че правният интерес на третото лице, изпълнило чуждо задължение, винаги е конкретен и е обусловен, както от евентуалните регресни права на изпълнилият, така е налице и за платилият, който не е задължен лично или реално, но са застрашени имуществените му права /в този смисъл определение № 212 от 19.12.2008 г. на ВКС по т. д. № 635/2008 г., I т. о./. Безспорно поръчителят има правен интерес да изпълни, защото ако договорът за кредит е действителен, то е възникнало задължение за обезпечаване на кредита, той е солидарно отговорен с длъжника – чл. 141, ал. 1 ЗЗД, т. е. имуществените му права са застрашени от бездействието на последния да изпълни на падежа. Следователно, „Ай Тръст“ ЕООД встъпва в правата на кредитора, но само до размера на чистата стойност по кредита, съгласно разпоредбата на чл. 23 ЗПК, тъй като договорът за потребителски кредит е недействителен.

Това налага извод, че погасителното плащане на „Ай Тръст“ ЕООД е довело да суброгация само до размера на непогасената чиста стойност на кредита, която е 1239,38 лева. Като носител на вземане в този размер, поръчителят е бил във възможност да го транслира на ищеца в производството чрез сключения договор за цесия.

Трайно установена е съдебната практика, обективизирана и в постановените решение № 123 от 24.06.2009 г. на ВКС по т. д. № 12/2009 г., II т. о., решение № 78 от 9.07.2014 г. на ВКС по т. д. № 2352/2013 г., II т. о., че установеното в чл. 99, ал. 4 ЗЗД задължение на цедента да съобщи на длъжника за извършеното прехвърляне на вземането има за цел да защити длъжника срещу ненадлежно изпълнение на неговото

задължение, т. е. срещу изпълнение на лице, което не е носител на вземането. Доколкото прехвърленото вземане е възникнало от правоотношение между длъжника и първоначалния кредитор, напълно логично е въведеното от законодателя изискване съобщението за прехвърлянето на вземането да бъде извършено именно от първоначалния кредитор - цедента. Само това уведомяване ще създаде достатъчна сигурност за длъжника за извършената замяна на предишния му кредитор с нов и ще обезпечи точното изпълнение на задълженията му, т. е. изпълнение спрямо лице, което е легитимирано по смисъла на чл. 75, ал. 1 ЗЗД. Ето защо, законодателят е предвидил, че правно релевантно за действието на цесията е единствено съобщението до длъжника, извършено от първоначалния кредитор.

Приложеното към исковата молба уведомление за извършената в полза на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД цесия на вземането, предмет на издадената заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, е направено от предишния кредитор – „Ай Тръст“ ЕООД, чрез надлежно упълномощения пълномощник – цесионера „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД. С решение № 137 от 2.06.2015 г. на ВКС по гр. д. № 5759/2014 г., III г. о., е прието, че по силата на принципа за свободата на договарянето /чл. 9 ЗЗД/ няма пречка предишния кредитор да упълномощи новия кредитор за извършване на уведомлението за цесията. Това упълномощаване не противоречи на целта на разпоредбите на чл. 99, ал. 3 и ал. 4 ЗЗД, поради което е прието, че предишният кредитор може да упълномощи новия кредитор да съобщи на длъжника за извършената цесия, като това съобщение поражда предвиденото в чл. 99, ал. 4 ЗЗД действие спрямо длъжника. Следователно, в конкретния случай, уведомлението изхожда от първоначалния кредитор „Ай Тръст“ ЕООД, каквото е изискването на чл. 99, ал. 3 ЗЗД, съдържа всички данни необходими за индивидуализиране на прехвърленото вземане и на личността на новия кредитор и видно от известието за доставяне е достигнало е до ответника – длъжник. С връчване на уведомлението, цесията е породила действие в отношенията между ищеца - нов кредитор и ответника - длъжник, съгласно изричната разпоредба на чл. 99, ал. 4 ЗЗД, т. е. легитимиран кредитор за вземането срещу А. Д. С. е ищецът „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ“ ЕАД.

Поради това предявеният иск се явява основателен и доказан и следва да бъде уважен до размера от 1239,38 лева - главница, като за разликата до претендирания размер от 1557,04 лева следва да бъде отхвърлен, както и акцесорните искове с правна квалификация чл. 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 143 ЗЗД вр. чл. 240, ал. 2 ЗЗД и чл. 9 ЗПК вр. чл. 99 ЗЗД и чл. 86, ал. 1 ЗЗД за сумата от 387,11 лв. - възнаградителна лихва за периода от 18.04.2020 г. до 20.04.2021 г. и за сумата 376,94 лева – обезщетение за забава върху главницата за периода от 19.04.2020 г. до 27.03.2022 г..

Приетата за дължима от ответника сума 1239,38 лева, следва да се заплати заедно със законната лихва от датата на подаване на заявлението за издаване на заповед за изпълнение по чл. 410 ГПК, по повод на което е било образувано гр. дело № 579/2022 год. по описа на РС-Габрово – 28.03.2022 год. до окончателното изплащане – аргумент от чл. 422, ал. 1 ГПК.

Съгласно указанията, дадени в т. 12 на ТР № 4/2013 г. на ОСГТК, съдът, който разглежда иска, предявен по реда на чл. 422 ГПК, следва да се произнесе за дължимостта на разноските, направени и в заповедното производство, като съобразно изхода на спора разпреди отговорността за разноси, както в исковото, така и в

заповедното производство.

С оглед изхода на спора, всяка от страните има право на разноси, пропорционално на уважената, респ. отхвърлената част от исквете.

Ищецът е доказал извършени в заповедното производство разноси в размер на сумата 96.42 лева (46,42 лева – внесена държавна такса и 50 лева – юрисконсултско възнаграждение), от която следва да му се присъдят 51.48 лева, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

За настоящото производство ищецът доказва извършени разноси в размер на 575,86 лева, формирани от юрисконсултско възнаграждение в размер 100 лева, възнаграждение за вещо лице в размер на 350 лева и внесена държавна такса в размер на 115,86 лева, от която сума, следва да му се присъдят 307,29 лева, на основание чл. 78, ал. 1 ГПК.

Ответникът не доказва извършени разноси и съответно такива не му се следват.

Така мотивиран, съдът

РЕШИ:

ПРИЗНАВА за установено по предявения от „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД, ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр. София 1335, бул. “Д-р Петър Дертлиев” № 25, офис -сграда “Лабиринт”, ет. 2, офис 4, установителен иск, с правна квалификация 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 143 3ЗД вр. чл. 240, ал. 1 3ЗД и чл. 9 ЗПК вр. чл. 99 3ЗД, че А. Д. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Габрово, кв. „*****” № 59, му дължи сумата 1239,38 лева /хиляда двеста тридесет и девет лева и тридесет и осем стотинки/ – главница, представляваща регресно вземане за изпълнено задължение по сключен с „Кредисимо” АД договор за потребителски кредит № 2104300 от 09.10.2019 г., заедно със законната лихва върху главницата, считано от 28.03.2022 г. до изплащане на вземането, за което вземане в производството по ч. гр. д. № 579/2022 г. на РС - Габрово, е издадена заповед за изпълнение, като ОТХВЪРЛЯ иска за разликата над сумата от 1239,38 лева до пълния предявен размер от 1557,04 лева, както и исквете с правна квалификация 422, ал. 1 ГПК вр. чл. 143 3ЗД вр. чл. 240, ал. 2 3ЗД и чл. 9 ЗПК вр. чл. 99 3ЗД и чл. 86, ал. 1 3ЗД за дължимост на сумата 387,11 лева – възнаградителна лихва за периода 18.04.2020 г. – 20.04.2021 г. и сумата 376,94 лева – обезщетение за забава върху главницата за периода от 19.04.2020 г. до 27.03.2022 г.

ОСЪЖДА А. Д. С., ЕГН *****, с адрес: гр. Габрово, кв. „*****” № 59, да заплати на „АГЕНЦИЯ ЗА СЪБИРАНЕ НА ВЗЕМАНИЯ” ЕАД, ЕИК 203670940, със седалище и адрес на управление: гр. София 1335, бул. “Д-р Петър Дертлиев” № 25, офис -сграда “Лабиринт”, ет. 2, офис 4, на основание чл.78, ал.1 ГПК, сумата от 51,48 лева /петдесет и един лева и четиридесет и осем стотинки/ – разноси за заповедното производство и сумата 307,29 лева /триста и седем лева двадесет и девет стотинки/ – разноси за исковото производство.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Окръжен съд - Габрово в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Районен съд – Габрово: _____